

ECLIXITO

ORGANIZADO POR LOS ALUMNOS DO INSTITUTO DE CARIÑO

R. GUILIANO ZULEGIA RIZABINO

17 DE MAIO

1986

Mentres enche xa de luz a primavera as águas e areais e aínda os vales todos que conforman este extremo singular e nórdico do país galego, eis que un feixe de raparigas e rapaces do noso instituto molla en tinta a pruma dos seus soños e aparece-nos conformado na máis recente xeración das nosas letras. Tedes diante de vós unha mostra breve do que estes rapaces andan a facer coa arte da palabra. Poemas dos que abrollan os vestixios doutros tempos, nomeadamente a Idade Média, ou baten contra os ollos sorprendidos do lector, atitudes semellantes ás que outrora conformaron os nosos "ismos" e das que invexa terían, se vivesen, Manuel Antón ou Luís Amado Carballo. Contos que combinan o máis popular, e que demostran de onde brota, sen lugar a dúbidas, a imensidade oceánica da nosa literatura folk, co máis recente e inovador das modernas técnicas narrativas. E todo isto escrito, por se aínda houber algun reparo, na máis arcaica e melodiosa das nosas línguas románicas : o galego.

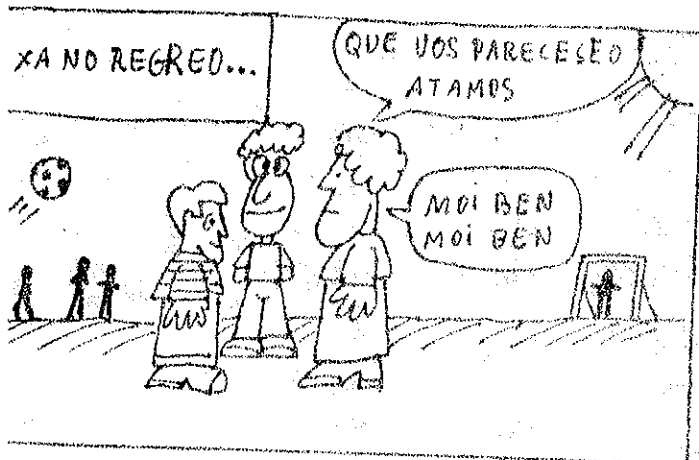
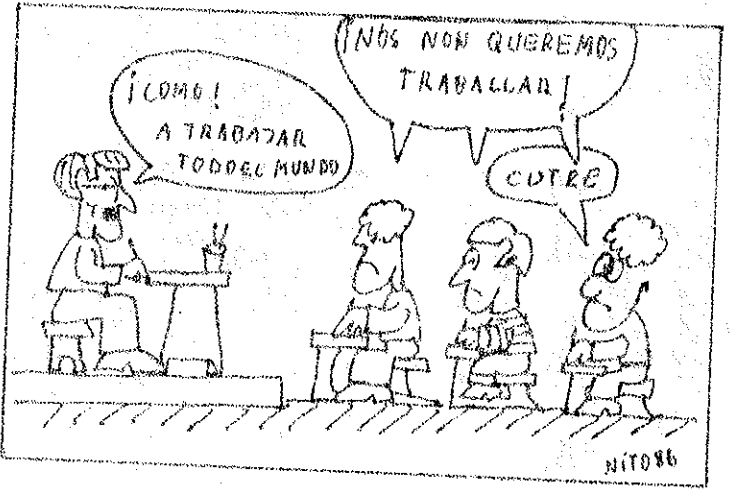
Se hai algo que lle depara unha certa confianza á continuidade da nosa lingua e cultura é ver o entusiasmo con que estes rapaces se entregan á tarefa de facer perdurábeis os nosos verbos, os nosos nomes, o xeito peculiar e independente que neste recanto da Ibéria, desde o máis fondo da historia, tivemos para nomear aos seres e ás cousas.

Non resta senón facerme-nos eco daquel desexo que abrollou dos lábios de Cunqueiro : "mil primaveras máis para Galiza". E infundir-lles a estes mozos que hoxe estean a súa vca no teatro inesquecível destas páxinas o alento que fai falta no camiño dunha Galiza restituída e auténtica.

OS PROFESORES DE LINGUA E LITERATURA
GALEGAS

COMIC.

O DIA DAS LETRAS GALEGAS Nitro

Neste soño Totó era o protagonista. Atopábase no primeiro andar do orfelinato aferrada a unha columna xa que da porta do sótao saía unha corrente como a dun aspirador que atraía toda clase de cousas. De súbito soltáronselle as maos e foi dar cos demais cachibaches ao fondo do sótao. Ali fechou os ollos e apareceu nunha habitación. Ao abrílos veu diante de si a un vello e aos seus amigos : Timoteo, Dinora e Casiotea. Todos a miraban cun sorriso de orella a orella cando ela perguntou :

-¿Onde nos atopamos Dinora?

-Estamos no país de Fantasia e éste é o vello Nepo.

-E ¿como chegámos?

-Nosoutros pertenciamos ao País da Fantasia e saímons ao mundo dos humanos para irte buscar xa que estabas pasándoo fatal. E agora vivemos aquí para sempre con nós e outros nenos aos que lles pasou o mesmo que a ti.

Lucía Santiago López

Mabel Pumar Armada.

Cando esperaba polo meu amado
un páxaro deume un mal recado:
o teu amado no alto mar morreu.

Cando esperaba polo meu querido
deume un mal recado un páxaro ferido :
o teu amado no alto mar morreu.

Un páxaro deume un mal recado
estando eu lendo "O home desamparado":
o meu amado no alto mar morreu.

Deume un mal recado un páxaro ferido
e sentin como se o meu corazón se encontrase detido :
o teu amado no alto mar morreu.

Esteban Diaz Mera.

O FANTASMA DO INSTITUTO.

Ainda que pareza que non os fantasmas vagan por moitos sitios e un deles é o instituto.

A simples vista parece que o instituto é un sitio tranquilo e pacífico pero nestes dous últimos anos fixo gamberradas que nós tivemos que aguantar. O ano pasado moita xente non ía á clase porque via mestres con cara de demo e exames na man dispostos a repartir. Estas visións que vían os rapaces non eran mais que o fantasma facendo gamberradas. Aos mestres de cando en vez faltábanlles o exames e botaban a culpa aos alumnos de que foran mangalos á varredura e agora os pobriños teñen que estar como santos.

Outra gamberrada do fantasma foi a de facer desaparecer os partes para despois nos botar a culpa aos delegados sen termos nada que ver.

O fantasma non só fai gamberradas en contra nosa senón que tamén a favor. Por exemplo, o outro día fixo enfermar a un mestre por unha temporada grande e a unha mestra. A ver cando a este fantasma se lle ocorre facer que os mestres non fagan exames nen dean clases pero penso que isto é moito pedir e ademais por moito que pidamos non se nos concederá.

O fantasma do Instituto descubriño o outro día no papedl hixiénico pola cisterna. Vin a sua sombra, collino polo pescozo e el berraba pero ninguén escoitaba e entón collin eu e metinlle a cabeza na cisterna durante moito tempo.

E colorin colorado o fantasma foi afogado.

Xosé Manuel Tallón Pol

GALIZA CEIBE

Galiz, espello sonoro de curvas luminosas,
debuxo perfecto, gravados de ámbar,
teito de soidades, cousas formosas.

Miño, río pequeno, pequena fronteira, ~~XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX~~
arteria quebrada polo Sil en vexoso,
levas a vida, levas o sangue, Galiz enteira.

Pasados frustrados, pasados tenebrosos,
inquiétudes rimbombantes tumbaron a Galiza
baixo solpores laranxa. Desperta, símbolo formoso.

MAARCOS GONZALEZ REI.

UN DIA NA NEVE.

Aquel día desperteime sobresaltada por un ruído que me resultaba moi raro. Era o tocar das campás para a misa das oito, pero hoxe as badaladas non eran longas e melancólicas como sempre senón moi curtifias e apagadas polo que intuín que estaba nevando.

Fun ollar pola xanela e vin unha paisaxe preciosa, toda branca, nela non se distinguía nen unha flor nen erba, nen se escoitaba o piar dos paxariños, e a pesar de que isto pode parecer triste, non había estación do ano na que eu disfrutase mais. Eu vivo nunha montaña e cada vez que neva non podo ir á escola pois a nosa aldea queda incomunicada.

Hoxe era un deses días maravillosos. Corríñ á habitación do meu avó que me tiña prometido unha chea de veces que o primeiro día do ano que nevase me deixaría un trineo que el usaba cando era neno, e precisamente eu que este ano agardaba a chegada das neves con tanta ansiedade, estas retrasáronse nada menos que até Maio, pero por fin xa estaban alí. O meu avó aínda asombrado polos meus gritos dixo que si coa cabeza e sorriu. Non quixen saber mais, botei a correr cara á miña habitación e púxenme varios xerseis, un groso pantalón e unhas botas do meu avó. Baixei as escadarias e, cando xa estaba case fóra da casa, a imña avoa mandoume entrar para tomar o almorzo. De moi mala gana bebín leite, metín unha galletas nunha bolsiña e fun coller o trineo.

Ao principio ía correndo, pero despois como o trineo pesaba moito e o camiño era moi longo e a miña carreira foise tornando nun pesado e lento camiñar. Cando cheguei a unha colina toda coberta de neve estiven a piques de dar volta e volver para a casa, pero como me facía moita ilusión, pouco a pouco fun subindo a encosta. Ao chegar ao cume subín no trineo e lanceime colina abaixo até chegar ao val; fixen isto dúas ou tres veces e cando mais entretida estaba sentín unha voz que me chamaba fortemente; volvín a cabeza pero non había ninguén e de súbito todo empezou a taparse nunha densa néboa e atopeime na miña vella clase. A profesora estábame facendo unha pregunta e, ante a miña cara de abraio, todos os rapaces estalaron nunha sonora gargallada que me fixo pór moi colorada. Tras o os primeiros instantes de asombro, decateime do que sucedera: a clase de matemáticas era aquela mañá tan aburrida que, ao ver pola xanela a neve tan monótona e silandeira, púxenme a soñar e aínda que pasei un bo rato tamén conseguín unha regañina que fixo que as miña notas de matemáticas baixasen aínda mais do que xa estaban.

ANA SALMON PIÑEIRO.

AS MARAVILLAS DO REI DO MAR.

O personaxe do que vos vou falar neste conto vivía nunha viliña moi pequena á beira do mar na que só se vivía da pesca. El era un mariñeiro mais pero cun defeito, era o mais baixiño de todos os arredores.

Aquel pequeno mariñeiro chamábase Xoan, mais todos lle chamaban "Polilla". Procuraba traballar como o que mais pero o seu corpo non llo permitía ao poder levantar o mesmo peso nen poder facer parella con ninguén debido á súa estatura. Desta forma botábano de todos os traballos e non o querían en ningún dos barcos daquela pequena

Foi pasando o tempo e o pequeno Xoán levaba xa percorridos moitas vilas e aldeas pero tarde ou cedo sempre o acababan botando ou íase el, posto que xa estaba totalmente acomplexado. Así, desta maneira intalouse el no seu pobo e decidiu construírse unha pequena barca para ir ao mar a pescar. Ao principio costoulle moi caro facer el mesmo coas súas mans a barca, mais a medida que pasaba o tempo, íase esmerando mais na construción. E así, ao cabo de certo tempo, conseguiu o que tanto tempo andara soñando, ter a súa barca e traballar el só, sen que ninguén lle axudara. Chegou mesmo a pensar que isto sería mellor, mais despois de botar a súa barca abaixo e estar no mar días e días, sen pescar nada, sen diñeiro, pasando fame e con todas as desgracias xuntas, e xa estaba decidido a deixar todo. Pero cando estaba o piques de facelo colleu no seu aparello un peixe moi raro, con todas as cores do mundo, dun tamaño considerábel e que desprendía un extraño resplandor que iluminaba toda a barca e o mar que había ao redor. Quedou asombrado de ver tanta beleza xuntam, apresada nos seus aparellos, que o aprisionaba, e lanzándolle un bico deixouno ir, a pesar dos seus pesares, mais non quería matar a aquel que semellaba o rei do mar.

Foise para a súa casa, mais ledo que o resto dos outros días, aínda que fose coas mans vacías como sempre. Levantouse un día mais para o traballo e, pensando en deixar todo, foise para o mar mais unha vez, nen conta se deu de que medrara un pouco mais até que se meteu na barca e a súa ledicia foi inmensa. Comezou a levantar o aparello e todo estaba cheo de peixe. Ao pouco tempo a xente daquela pequena vila admiraba a Xoán e ninguén lle chamaba xa "Polilla" nen se explicaban como medrara tanto con vinte anos que tiña, nen como facía para pescar tanto. Aquel home chamado Xoán sabía que desde que viu aquela maravilla nos seus aparellos a súa vida mudara. E é que aquel ser era o rei do mar.

ANA RUBIDO FREIRE.

1910 1911 1912 1913 1914 1915 1916 1917 1918 1919 1920 1921 1922 1923 1924 1925 1926 1927 1928 1929 1930 1931 1932 1933 1934 1935 1936 1937 1938 1939 1940 1941 1942 1943 1944 1945 1946 1947 1948 1949 1950 1951 1952 1953 1954 1955 1956 1957 1958 1959 1960 1961 1962 1963 1964 1965 1966 1967 1968 1969 1970 1971 1972 1973 1974 1975 1976 1977 1978 1979 1980 1981 1982 1983 1984 1985 1986 1987 1988 1989 1990 1991 1992 1993 1994 1995 1996 1997 1998 1999 2000 2001 2002 2003 2004 2005 2006 2007 2008 2009 2010 2011 2012 2013 2014 2015 2016 2017 2018 2019 2020 2021 2022 2023 2024 2025 2026 2027 2028 2029 2030 2031 2032 2033 2034 2035 2036 2037 2038 2039 2040 2041 2042 2043 2044 2045 2046 2047 2048 2049 2050 2051 2052 2053 2054 2055 2056 2057 2058 2059 2060 2061 2062 2063 2064 2065 2066 2067 2068 2069 2070 2071 2072 2073 2074 2075 2076 2077 2078 2079 2080 2081 2082 2083 2084 2085 2086 2087 2088 2089 2090 2091 2092 2093 2094 2095 2096 2097 2098 2099 2100

O FIN.

Obscuridade cercana a min
que me fas lembrar...
Noite terríbel, noite desesperada
que te achegas sen piedade.
Moitas veces lembro a miña infancia,
rodeada de toxos e bidueiras,
lembro tamén a miña pobreza
á cal lle din os meus anos mozos.
Sen mais nen mais unha nube me envolve,
un tranquilo despertar, unha luz vermella
e, nun monte lonxano sinto a gravidade,
sinto a agua que me empapa até os osos
sen deixarme respirar.
Morte, vida, despertar, dormir, luz, obscuridade.
Uá! Cantas cousas se nos ofrecen nunha vida,
cantas cousas desperdiciamos para ao final ter
que descansar eternamente. Temos que pasar a
formar parte da terra de onde saímos.
Non somos ninguén. Somente cinza.

CARLOS BRANDEIRO

RESPOSTA DUN PASADO HORIZONTAL.

Pensamentos obscuros de rima consoante,
de pasados tumbados envoltos en epitafios,
son o símbolo doído desta vida errante,
finxida de choros, risas e rosarios.

Agora, na treba do meu pensar,
o suspiro temido da sombra infernal,
con dúbida encinzada de chegar,
á táboa cimenta do plano horizontal.

Escenario aberto ao voo dunha cometa,
que se difumina no cruce do vento, espacio insonoro, liberdade
secreta, sentimentos quebrados polo paso do tempo.

Non quero lembrar fúnebres pasados,
nen viver novas encrucilladas, viver en soidade, viver
amarrados
as cartas xa están botadas.

Ao lonxe, o océano sospira
erosionando os verdes peitos da costa,
susurrando que a vida é unha doce mentira
e eu, pomba da miña liberdade, non atopo outra resposta.

MARCOS GONZALEZ REI.

O PAIS DE CHOCOLATE.

Era de día cando nos fomos, un día soleado e moi alegre. Iamos
facer unha viaxe, pero non en coche nen en tren, esta vez
era unha viaxe en globo.

Xa tiña as maletas preparadas, non estaban cheas, eu supuña
que me ía por pouco tempo. Xunto a min estaba a miña pandilla
Tina, Ani e Rosi que ían comigo facer unha aventura.

O día era alegre pero para min triste cando íamos zarpar
e vin aos meus pais que me dicían adeus, eu xa pensaba
que non os volvería a ver nunca mais. Para min un mes
era como un ano.

Dalí a pouco cando xa levábamnos contemplando moito rato
a paisaxe eu empecei a cantar e a bailar, era como se
de súbito me pasase unha cousa pola cabeza que me deu

O globo cada vez subía e subía mais arriba até que por fin enriba das nubes.

Quedámonos moi asombradas cando apareceu un cartelíño que dicía : "Benvidos ao país do chocolate". Ao principio pensábamos que era unha visión nosa pero non, era verdade, xa que todo era de chocolate. Era como unha cidade, casas, camiños animais, páxaros, coches, árbores, etc, pero moito mais pequeniño parecía de xoguete.

Os habitantes eran regordetes e pequenos e cada vez que aparecía o sol botaban a correr até o refuxio municipal e o mesmo fixeron cando chegámos nosoutros.

Ao principio nosoutros tamén nos asustámos pero despois ao ver que pouco a pouco se ían achegando ao globo con moitas caixas cheas de caramelos e lambetadas de chocolate, con caras de amigos perdemos o medo e axiña nos fixemos amigos.

Caomimos moito até o punto de parecer que íamos reventar pero cando mais fartos estábamos un odor delicioso veu ao meu nariz, cando me levantei da cama era a miña nai que estaba facendo chocolate para almorzar.

PAULA VARELA GARROTE.

SONORO OUVIDO.

É un pensamento até o mais lonxe
¿Pano coberto de felicidade
ou soidade formosa e imposíbel?
Dentro fórmase un gostariame,
faría o prohibido,
dormiría nunha nube,
tinxiría o ceu de vermello.
Sería feliz.
Sonoro ouvido,
pensamento coberto de soidade.
Un imposíbel.
Xordo ouvido, a realidade.

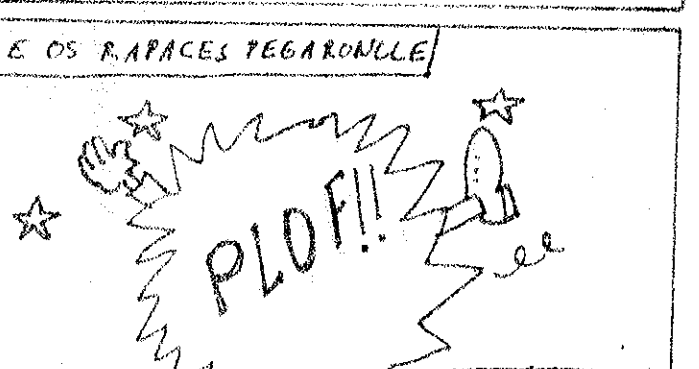
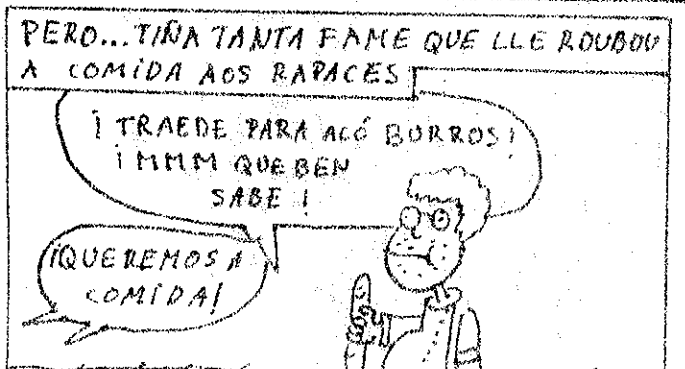
POETA PRIVADO.

FORMOSA ESTACION.

Azuis ceus, cheos de verán,
alegría dos penedos.
E a todo o longo do chan,
os nosos corpos ledos.
Alegría dos penedos,
por mantermos apaisados,
e quedos, moi quedos,
sen termos apenas inquietudes nen medos.
E quedos, moi quedos,
ouvindo ouvidos da natureza
alegría dos penedos,
cheos, moi cheos de grandeza.

O DÍA DAS LETRAS GALEGAS NO INSTITUTO.

por Nito.

ILUSION.

Espello roto pola espera
dunha mirada de esperanza.
Verde mar dourado de puntillas,
rematado de luceiros.
Cheiro de arume, abismo de espuma e calma,
silenciosas naos,
senlleiras no horizonte.
Reflexos cálidos.
Mirada inalcanzábel
dun soño de luar.
Aroma de pinos beixzándote na pel.
Caricia de ar, fillo do vento.
Cabelos dourados, fillos do sol;
ollos obscuros, fillos da noite.
No ceu chiscanche os ollos
milleiros de anxiños,
eclipsados pola presenza,
maxestuosas, da lua de prata
que doce e voluptuosa olla para ti
fria e impasíbel.
Mais ti, filla da noite;
ti, irmá do vento;
ti, amiga do mar,
corazón de xelo,
sangue de mar
corpo de vidro,
cabelos de seda.
Ninguén te veu antes.
Ninguén te veu despois.
Eu son o primeiro,
eu son o derradeiro.
Eu, iluso, olla para ti.
Estendo as miñas mans, iluso de min,
tentando collerte,
tentando reterte.
Cando desperte xa non estarás aí,
miraxe inalcanzábel
dun soño de luar.

ISABEL MARIA FRAGUELA PEREZ.

CONTOS (QUE NON SON CONTOS) DO TIO PEPE.

"Os dedois cortados".

Van alá xa moitos anos, case que cuarenta, que ocorreu esta historia.
Despois de ter triunfado o "Glorioso Alzamiento" en Ourense e vilas cercanas comezou unha forte represión en toda a zona. Á parte dos fusilamentos "legais", moitas persoas caían asasinadas pola furia irracional dos novos bárbaros do século XX.
Na miña vila, á beira do Miño, non había nen fascistas nen "roxos". Todos éramos moi moderados mais tamén os negros corvos da morte se abateron sobre nós.
Nunca esquecerei o día que se levaron ao Luis. O seu único pecado era o de ser concellal do Partido Socialista. Pola fiestra semi-aberta vin como os "señoritos de azul" o sacaron a empellóns da casa e fixérono caber o unha camioneta

A camioneta parou á saída do pobo, mesmo na ponte que se erguia sobre o río, que ali ía encaixonado e con pouca auga. Escondinme tras uns penedos e esperei ouvir os tiros, pero non socu nengun. Atrevinme a mirar e vin con horror como se dispoñían a guindar ao meu irman da ponte abaixo. Por uns instantes a suas mans ficaram tensas e nervudas, collidas á baranda da ponte, e un dos sicarios non dubidou en atestarlle un machetazo na dereita. Luís caeu ao vacío con un berro arrepiante. Os dedos cortados ficaram tirados na estrada destilando sangue..."

Até aquí a historia tal como lla teño ouvido ao meu pai. Todo parece ter rematado, mais non foi así.

Hai uns meses, sain da casa ao mediodía e fun tomar una caña a un bar que hai perto da casa. Á miña beira, Don Xosé, un honrado comerciante, respeitdo e temido de todos, fixo ademán de pagar una ronda. Nese momento, un descoñecido que se ergueu dunha mesa próxima, tocoulle no lombo: "¡ Non, Don Xosé, esta ronda págoa eu!" Dixo pousando con forza no mostrador unha man sen dedos.

K.

O SOL DA MORTE, A LUA DA VIDA;

A chuvia relumeaba en van
o sol facíase dono e señor,
as paracaidistas gotas caídas
sobre as retinas dos cristais
facían unha peregrinación
onde a morte lles agardaba
desde o marco do cristal.

A furia de Neptuno agudizábase
por momentos, a guerra entre os
trevóns e os raios de sol era
de esperar, mentres que as pequeniñas
flores pedíanlle ás gotas que lles deixasen
os aguillóns da vida que serían recollidos
de gran agrado polos seus capullos.

Un culto dirixido pola
pola mais pequena das gotas, pedía
cun choro nos ollos da pequena,
que o sol non saíse,
que deixase paso á lua
para que a vida nelas
durase unha miguiña máis.

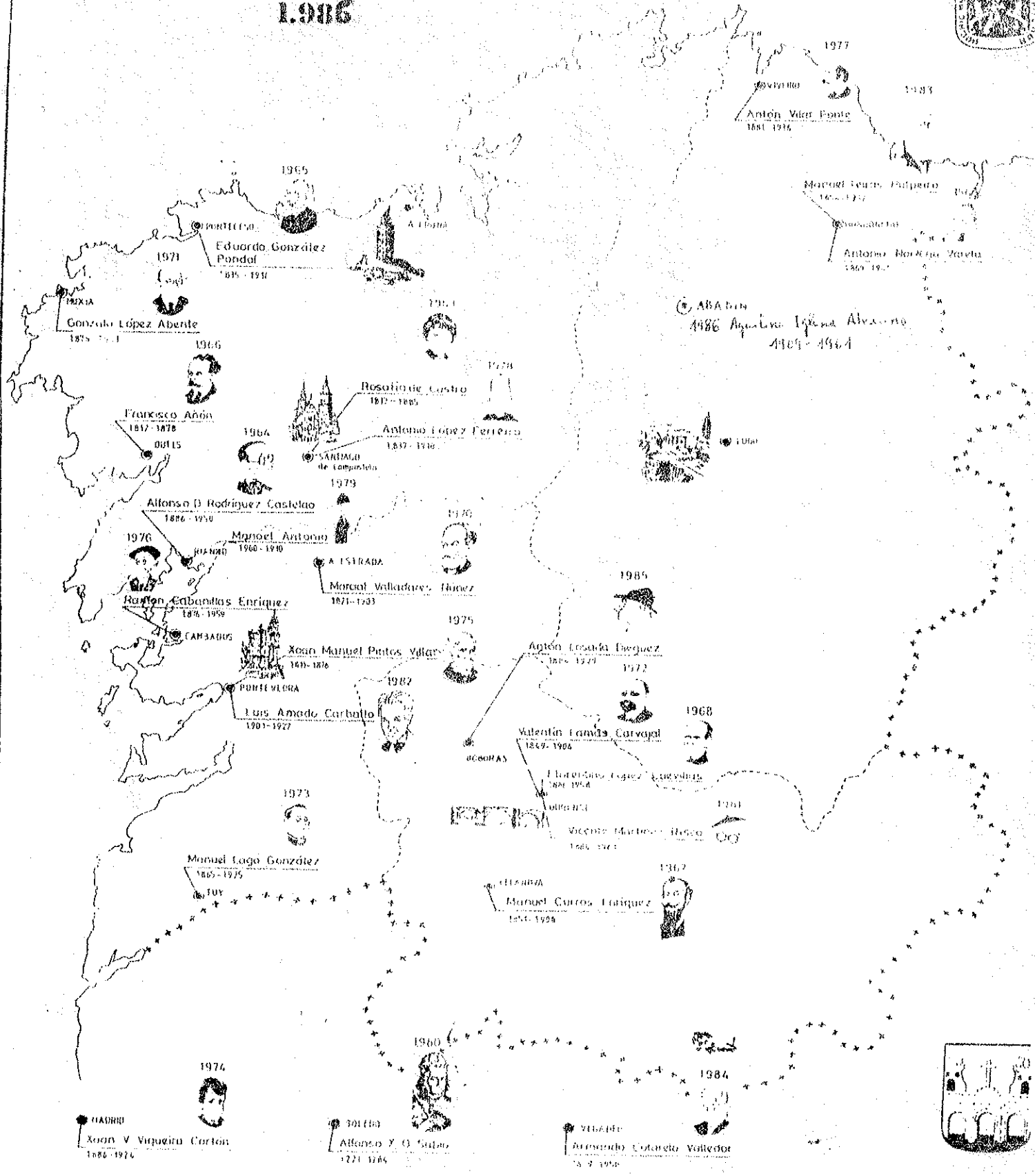
Manuel Andrés.

A CITA.

Cando eu ía pasear á beira do mar
acordábase dos días que estaba a ver,
- Pasábase, pasábase, que momentos daban?
- Que momentos daban, que momentos daban?

DIA DAS LETRAS GALEGAS

1.986

SEMBLANZA DE AQUILINO IGLESIA ALVARIÑO.

Nasceu en Seivane (Lugo) en 1909 e morreu en Santiago en 1961. Aprobou primeiro e segundo de latín no Seminario de Mondoñedo no ano 1924. Fixo os primeiros versos no 1925 e no 1927 (o ano en que Dámaso Alonso e Aleixandre se reunían en Sevilla para homenaxear a Góngora) obtivo o primeiro premio de poesía. No ano 1930 publicou Senardá (cincuenta sonetos en metro vário) que abrangue a produción de 1928-29.

Tres anos despois editou Corazón ao vento. Deu á imprensa mais tarde un volume de versos en castelán: Contra el ángel y la noche.

No 1947, Iglesia Alvariño publica Cómaros Verdes no que amosta un novo avance na súa liña lírica. Publicou mais tarde, e sucesivamente, De día a día, Nenias e Lanza de Soidade, nos que destaca a preocupación polo tema da morte. Un tema que o poeta cantou en versos ateigados de cultura, escritos con rexa vontade de axeitar a forma ao contido conceitual. En 1964, editouse como libro póstumo, Leva o seu cantar.

A obra poética de Aquilino Iglesia Alvariño revela, en todo caso, un grande coñecimento dos clásicos latinos dos que el tira unha versión galega chea de bucolismo agrario. Educado na métrica clásica aportou á poesía galega a écloga de empaque virxiliano e temática vernácula. Traduciu formosamente á nosa lingua os Carmina de Horacio. Como prosista deu a coñecer varios ensaios. Tivo unha grande preocupación pola lingua galega e dedicou moitos anos á recollida de léxico para un dicionário que deixou sen rematar. Despois de abandonar os estudos eclesiásticos, Iglesia Alvariño dedicouse ao ensino privado. Obtivo a licenciatura na Facultade de Letras compostelana. Opositou á cátedras de Latín, que desempeñou nos institutos de Lugo, Pontevedra e Santiago.

Con Aquilino culmina un dos grandes troncos da nosa lírica contemporánea: o que o escritor Méndez Ferrín denomina como formalista e que tivera inicio na obra do noso bardo decimónico Eduardo Pondal.

A seguir unha pequena escolla dos seus textos:

Era un mencer de San Xoán.
Bañábase tras dos pinos,
como unha ninfa, a mañán.

O sol -un sátiro louro-
desfollou nos salgueirais
unha gargallada de ouro.

Ela, toda ruborosa,
fuxiu por entre os pomares
de Oural, vestida de rosa.

Mollada a súa cabeleira,
pasou polos prados verdes.
-Estaba a erba mollada...-

Nos soutos de Val Miñor
deixou, coa presa, enguetada
unha madeixa de sol

Pasou lixeira, lixeira,
por un cómaro florido,
a carón dunha silveira.

Díxolles adeus ás rosas
noviñas, cando pasou,
e quedaron sefiardosas.

Vírana pasar os vales.
Vírana os ermos esquivos
e os escuros piñeirales...

Todos a viran pasar.
Ia lixeira, lixeira.
-Disque se afogou no mar...-

De Corazón ao vento.

POLOS VELLOSO POETAS QUE FORON.

Houbo un tempo feliz
no que o silencio obscuro con ollos sempre abertos
dos negros bronce das Insuas
acendia os pulsos e as chincheiras
dos meus amigos
os vellos poetas do mar e do vento,
os que cantaron as crinas formosas dos cabalos de Ásia
e as proas das negras naus.

Cando estes poetas morreron,
naceulles no oco do seu peito un silencio harmonioso
de moi finas erbas de odor
e longuíssimo vento do mar.

Os outros amaron xa os días breves como vasos
e os vasos ben colmados
dun viño loiro como o sol.
Son os meus amados poetas do Mediterráneo,
os finos amadores dos pazos brancos de África,
e os outros,
os ledos feirantes das vinguelas flautistas de Lídia.

Mais estes aínda non morreron,
que no fondo dos grandes vasos do porto, á meia-noite,
cantan os seus veros de ouro
a alegría das pernas finas, e áxeis, e fortes,
e das gargantas lisas como cera
que tremer de suzas
e unha música que non sei de cristal como lume.

Tamén amaron cousas belas
os poetas aqueles das cidades novas e fráxeis como vidros
e brancas pombas ao mencer.
Tamén amaron cousas belas.
Mais a súa alma estaba chea de medos,
e de longuíssimas noites sen amor nen viño,
e de remotas princesas de tempos idos, mortas,
doces saudades de neve derretida.

Cando mármore e bronce
resucitaron a luz formosa da sua noite,
os poetas amaron outra vez
o viño roxo, e as pombas,
e as mozas ledas e fortes.

Despois viñeron outros poetas e outros.
E aínda os poetas sen sorte, meus avós tan tristes,
os que soñaban con mortes moi tremendas,
con asfixias sen consolo nos cuartos do hotel,
cos ollos fundos das pistolas de gatillos negros.

Ai, que alta e remota
baixa a sua voz obscura, son amigo!
Ai, que saudade das suas maos, pálidas como a cera,
e das suas cabezas ladeadas docemente.

Mais que vaga ternura enche aínda o silencio
que abriron os seus versos como alas?

De Nónias. 1946.